

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 237.645 van 14 maart 2017
in de zaak A. 214.956/X-16.144.**

In zake : 1. de NV ARLIMO
 2. Arnold APPELTANS
 3. Manu APPELTANS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julie Lauwers
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolvengracht 38/2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Declercq
kantoor houdend te 3320 Hoegaarden
Gemeenteplein 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 februari 2015, strekt tot de nietigverklaring van “het ministerieel besluit van 3 december 2014 tot bescherming als monument van de herenwoning Donckers met tuin in Leuven”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 november 2016.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Julie Lauwers, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Philippe Declercq, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroot heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Derde verzoeker is eigenaar van een handelshuis met aanhorigheden, gelegen te Leuven, Bondgenotenlaan 104, op een perceel kadastraal bekend sectie B, nr. 141/d/7 (hierna: de herenwoning Donckers). Eerste en tweede verzoeker genieten elk het vruchtgebruik van een deel van dit onroerend goed.

4. Op 20 november 2012 wordt een motiveringsnota opgesteld met het oog op de bescherming als monument van het voormelde onroerend goed.

5. Bij besluit van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand van 7 november 2013 wordt de herenwoning Donckers met tuin, Bondgenotenlaan 104 te Leuven voorlopig beschermd als monument.

Dit besluit wordt samen met een kopie van het beschermingsdossier aan de verzoekers betekend per aangetekend schrijven van 6 december 2013.

6. Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek worden geen bezwaren ingediend.

7. Op 6 november 2014 verleent de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen (hierna: KCML) een gunstig advies.

8. Bij het bestreden besluit van de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed van 3 december 2014 wordt de herenwoning Donckers met tuin definitief als monument beschermd.

Het algemeen belang wordt als volgt gemotiveerd:

“Historische waarde:

Als wederopbouwpaand is de herenwoning Donckers een indirecte getuige van de Grote Brand van Leuven, waarbij de voormalige Statiestraat - nu Bondgenotenlaan - op 25 en 26 augustus 1914 nagenoeg volledig in de as werd gelegd door vergeldingsacties van de Duitse bezetter.

Historische, in casu architectuurhistorische waarde:

Enige van de Leuvense (interieur)architect Joseph H. Leroy gekende realisatie, opgevat als een drielaagse herenwoning van het enkelhuistype, met een bij de art deco aanleunende lijstgevel, in de onderbouw arcadevormig uitgewerkt en in de bovenbouw tweeledig opgevat met een korfbogig verbonden vensterpartij naast een wit natuurstenen risaliet, geaccentueerd door een driezijdige erker en balkon en bekroond door een pseudo-boogfronton met datering ‘ANNO 1931’ in cartouche. Kenmerkend veelkeurig materiaalgebruik van geelbruine baksteen, blauwe hardsteen, witte natuursteen en zwart smeedwerk voor poort en balkons, en typerende decoratie van geometrische metselwerkpatronen, gegroefde velden, en vegetale motieven in risaliet en smeedwerk. Als dusdanig, representatief voorbeeld van een op de eigentijdse vormen geïnspireerd wederopbouwpaand. Tevens voor de wederopbouwarchitectuur in Leuven

eerder zeldzaam voorbeeld van een Gesamtkunstwerk, een als totaalproject ontworpen ensemble van huis, interieur en tuin, uitwendig nagenoeg topgaaf en intern minstens ter hoogte van de bel-etage grotendeels bewaard, waardoor de woning een belangrijke ensemblewaarde bezit en als authentieke getuige kenschetsend is voor de levenswijze van de gegoede burgerij tijdens het interbellum”.

Het bestreden besluit wordt bij aangetekend schrijven van 11 december 2014 ter kennis gebracht van de verzoekers.

IV. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel “2, 2° van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten [...], het gebrek aan feitelijke grondslag, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel”.

De verzoekers zetten uiteen dat hun pand ook wordt opgenomen in de bescherming van de Bondgenotenlaan als stadsgezicht. Ze menen dat de motivering die in het bestreden besluit wordt toegevoegd aan de vaststellingen die de bescherming als stadsgezicht verantwoorden, feitelijke grondslag missen en het resultaat zijn van onzorgvuldig en onredelijk handelen. Indien men het pand bijkomend als monument wenst te beschermen, moet het algemeen belang van het pand en het interieur worden aangetoond. Bij de bescherming als monument primeert immers de waarde van het pand op zich, eerder dan de aanblik op het pand in het kader van de ensemblewaarde van de wederopbouwpanen in de Bondgenotenlaan. Het is daarbij van cruciaal belang dat de elementen die het algemeen belang van het pand aantonen, nog *in situ* aanwezig zijn.

Meer concreet doen de verzoekers gelden dat de motivering van het bestreden besluit betreffende de historische waarde van het pand als wederopbouwarchitectuur in niets verschilt van de argumentatie die de bescherming als stadsgezicht verantwoordt. De enige motivering die volgens de verzoekers verder reikt dan de ensemblewaarde van het pand in het licht van de wederopbouwarchitectuur van de Bondgenotenlaan betreft de overweging dat het pand een zeldzaam voorbeeld is van “Gesamtkunstwerk”. Deze stelling is evenwel enkel gebaseerd op “een loutere inkijk door het uitstalraam op het gelijkvloers” en de originele bouwplannen uit 1931. De verzoekers vinden het onbegrijpelijk dat er gewag wordt gemaakt van een “Gesamtkunstwerk” zonder dat er een plaatsbezoek heeft plaatsgevonden. Ze werpen op dat authenticiteit en eenheid codewoorden zijn inzake Gesamtkunstwerken. Het betreft een allesomvattende authenticiteit die zowel de buiten- als binnenarchitectuur omvat evenals de binnendecoratie, het meubilair en de tuin. Het interieur en de decoratieve elementen vormen *in casu* niet langer de voorgehouden eenheid met de gevel van het pand. De benedenverdieping is in gebruik als bankkantoor, de gehele tuinzone is al decennia lang verhard en in gebruik als parking bij het bankkantoor en de handelszaak. Er is dus geen tuin meer aanwezig. Tevens zijn in het verleden ook verbouwingswerken uitgevoerd aan de achtergevel. De motivering van het bestreden besluit dat het pand een “uitwendig nagenoeg topgaaf” bewaard voorbeeld van “Gesamtkunst” is, kan niet begrepen worden. De administratie heeft bij de voorbereiding van het dossier ook zelf vastgesteld dat het exterieur helemaal niet topgaaf bewaard is. De motivering van het bestreden besluit is in strijd met de feiten en met de eigen vaststellingen van de administratie.

Vervolgens betwisten de verzoekers dat de interne structuur bewaard zou zijn gebleven. Er werd op het gelijkvloers een bijkomende trap geplaatst, de centrale hal werd toegemaakt en achteraan werd uitgebreid. De verdiepingen werden ingericht als studentenkamers waarbij van de originele structuur van het pand evenmin iets overblijft. Van een geïntegreerd, decoratief en kunstelijk interieur, hetgeen de ensemblewaarde van het pand als Gesamtkunstwerk zou moeten aantonen, is geen sprake meer. De motivering is

dan ook gesteund op foutieve feitelijke uitgangspunten en mist feitelijke grondslag. Dat de motivering van de bestreden beslissing een integrale kopie is van deze uit het inhoudelijke dossier zet deze vaststellingen volgens de verzoekers kracht bij. Het inhoudelijk dossier bestaat vooral uit vage veronderstellingen en onzekere vaststellingen.

Ook het feitelijk uitgangspunt dat het pand getuige is van het gezinsleven van de gegoede burgerij, mist grondslag en is foutief. Het pand is immers reeds decennia lang ingericht als gelijkvloerse handelszaak met bovenliggende kamers.

Het besluit is behept met een ernstig motiveringsgebrek. Zowel wat betreft het gelijkvloers als de bovenverdiepingen is van een oorspronkelijke structuur, interieurafwerking en planindeling geen sprake meer. De aanwezige motivering kan de genomen beslissing bijgevolg niet dragen.

De verzoekers voeren tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het vaststellen van een Gesamtkunstwerk door een simpele blik in het uitstalraam te werpen en zich te baseren op de originele bouwplannen uit 1931, kan bezwaarlijk als een zorgvuldige vaststelling van de feiten worden gekwalificeerd, noch als een deugdelijk onderzoek daarvan. Bovendien heeft de verwerende partij zich niet op alle beschikbare gegevens gebaseerd, nu uit een eenvoudige navraag bij de stad Leuven blijkt dat er meer informatie betreffende het pand beschikbaar is dan enkel de initiële bouwvergunning van 1931.

Ten slotte achten de verzoekers het redelijkheidsbeginsel geschonden aangezien het “ondenkbaar [is] dat gelijk welk ander zorgvuldig handelend bestuur tot een gelijkaardige beslissing zou kunnen komen”. Ter ondersteuning van deze stelling hernemen de verzoekers de kritiek die zij reeds hebben geuit bij de uiteenzetting van het motiveringsgebrek en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

10. In de memorie van wederantwoord voeren de verzoekers nog aan dat bij stadsgezichten de exterieur-component van een pand (de gevel) beschermd wordt en dat bij monumenten zowel het exterieur als het interieur beschermd worden. Aangezien het pand reeds het voorwerp uitmaakt van een bescherming als stadsgezicht, mochten de verzoekers er op rekenen dat “in het geval van een bescherming van het [...] pand als monument (hetwelk een nog grotere aanslag is op het eigendomsrecht [...] aangezien dit ook het interieur omvat) er een afdoende motivering voorzien zou zijn in de bestreden beslissing die deze bijkomende verregaande bescherming zou verantwoorden, *quod non*”.

De verzoekers merken op dat de verwerende partij de door hen in het verzoekschrift gedane vaststellingen en feitelijke bemerkingen niet betwist. De verwerende partij ontkent niet dat er op heden van een Gesamtkunstwerk met niet geringe ensemblewaarde geen sprake meer is. Zowel het interieur als het exterieur zijn in belangrijke mate niet langer authentiek. Wat het exterieur betreft, kon dit eenvoudig langs buitenuit waargenomen worden.

Wat het interieur betreft, kan de motivering ook niet als afdoende beschouwd worden. Stellen dat er geen aanwijzingen zijn dat de structuur intern zou gewijzigd zijn, nu er geen vergunningen voorliggen die hierop wijzen, is al te kort door de bocht. *A fortiori* wanneer men zekerheid heeft over de bestemming van het pand en weet dat interne omvormingen en verbouwingen niet vergunningsplichtig zijn. Bovendien is er nooit een plaatsbezoek geweest. Dit bleek niet mogelijk voor de vorige eigenaars, maar na de eigendomswissel werd de vraag niet opnieuw gesteld aan de verzoekers. Volgens de verzoekers is een degelijke dossierbehandeling op tweeërlei vlak achterwege gebleven. Enerzijds werd blijkbaar niet voldoende nagegaan wie de eigenaar was ten tijde van de laatst uitgestuurde mail van 14 december 2011 ter vaststelling van een mogelijk plaatsbezoek. Deze mail werd namelijk niet aan de verzoekers toegestuurd. Anderzijds is een loutere inkijk door het raam op de gelijkvloerse verdieping ruimschoots onvoldoende om van een zorgvuldige kwalificatie van een pand als monument te kunnen gewag maken, laat staan van een Gesamtkunstwerk. De overheid die voor haar beslissing steun zoekt in

feitelijke elementen, is ertoe gehouden het bestaan van de feiten die zij in aanmerking neemt op hun waarachtigheid of juistheid te toetsen en met zorgvuldigheid na te gaan of haar kennis van de feiten voldoende of volledig is.

11. In de laatste memorie stellen de verzoekers nog dat het bestreden besluit feitelijke grondslag mist doordat het een monument beschermt in een staat en hoedanigheid die niet langer aanwezig waren op het ogenblik van de bescherming. In het verzoekschrift hebben ze verschillende bewijzen voorgedragen om dit aan te tonen.

De verzoekers verduidelijken dat ze geen opportuniteitsoordeel van de Raad van State vragen, maar wel wensen vastgesteld te zien dat uit de diverse stukken van het dossier afdoende blijkt dat de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist, onzorgvuldig tot stand is gekomen en niet gesteund is op een afdoende correcte motivering.

Verder stellen ze dat het geenszins de bedoeling kan zijn dat de bescherming wordt nagestreefd van panden waaraan slechts in een ver verleden een architectuurhistorische waarde kon worden gekoppeld. Ze voeren aan dat de *ratio legis* van een bescherming als monument betrekking heeft op de huidige staat van een bepaald pand en niet op de “initiële conceptualisering ervan waar [...] op vandaag geen sprake meer van is”.

Voorts werpen de verzoekers op dat ze op 8 december 2015 een eerste schrijven van de verwerende partij hebben ontvangen waarbij in navolging van een plaatsbezoek melding wordt gemaakt van inbreuken op het onroerenderfgoeddecreet. Er zouden erfgoedelementen verwijderd zijn zonder voorafgaande vergunning of machtiging en de verzoekers worden aangemaand verschillende herstelwerken uit te voeren. Volgens de verzoekers zijn dit “de eerste gevolgen van de onkundige en onzorgvuldige bescherming van het pand”. De verwerende partij heeft immers een pand beschermd “zonder ervan in kennis te zijn dat de vermeende erfgoedwaarden in het interieur nog aanwezig waren, quod non”.

Ten slotte wijzen de verzoekers er op dat in het nieuwe onroerenderfgoeddecreet wordt bepaald dat bij een nieuw beschermingsbesluit een fotoregistratie dient te gebeuren. Niettegenstaande dit decreet nog niet van toepassing was op de bestreden beslissing, toont deze inhoudelijke wijziging volgens de verzoekers aan dat “ook de decreetgever het pijnpunt in een aantal beschermingsprocedures had vastgesteld”. Naast het ontbreken van een gestoffeerd fotodossier gebeurde eveneens geen plaatsbezoek. Aldus werden de verzamelde gegevens uit het vooronderzoek niet afgetoetst aan de bestaande toestand.

Beoordeling

12. Wanneer de overheid een monument van algemeen belang beschermt, moet zij, om te voldoen aan artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de motiveringswet), in het besluit zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden waarop het is gesteund.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht opgelegd door de motiveringswet is erin gelegen dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen vinden op grond waarvan de beslissing werd genomen. Het is noodzakelijk dat de beslissing duidelijk de fundamentele redenen doet kennen die haar verantwoorden, of minstens toelaat na te gaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij deze feiten correct heeft beoordeeld, of zij de geformuleerde bezwaren heeft onderzocht en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De gegeven motivering moet draagkrachtig zijn en de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Overeenkomstig de motiveringswet moet in een besluit tot definitieve bescherming van een monument worden uiteengezet om welke

redenen van artistieke, wetenschappelijke, historische, volkskundige, industrieel-archeologische of andere sociaal-culturele aard, de bescherming als monument *in concreto* van algemeen belang is.

Als annulatierechter is de Raad van State belast met een wettigheidstoezicht, het komt hem daarbij niet toe het feitenonderzoek in de behandelde zaak over te doen en in de plaats van het bestuur te appreciëren of een goed wel als monument beschermenswaardig is. De Raad van State mag in het kader van het voormelde toezicht echter wel nagaan of de administratieve overheid rechtmatig tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen.

13. Uit het onder randnummer 8 weergegeven citaat blijkt dat de motivering van de architectuurhistorische waarde tweeledig is. Vooreerst wordt deze waarde toegeschreven aan het feit dat het pand als enige gekende realisatie van de Leuvense (interieur)architect Joseph H. Leroy een representatief voorbeeld is van een op de eigentijdse vormen geïnspireerd wederopbouwpan en voorts ook aan de vaststelling dat dit pand voor de wederopbouwarchitectuur in Leuven een eerder zeldzaam voorbeeld is van een “Gesamtkunstwerk”.

14. De verzoekers menen dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden doordat ze de vaststelling dat het gaat om een voorbeeld van een “Gesamtkunstwerk” enkel heeft gebaseerd op de originele bouwplannen uit 1931 en “een simpele blik in het uitstalraam”, en daarbij heeft nagelaten een plaatsbezoek te doen.

Uit de motiveringsnota blijkt dat het pand inderdaad niet werd bezocht aangezien de eigenaar het voor 9 juni 2011 geplande plaatsbezoek annuleerde. Door het uitstalraam heeft de verwerende partij echter kunnen vaststellen dat “zeker de bordestrap, het parket en een deel van de interieurafwerking op de verhoogde begane grond behouden bleven”. Deze vaststellingen worden door de verzoekers niet betwist. Verder heeft de verwerende partij zich gesteund op de oorspronkelijke plannen van de bouwvergunning van 11 september 1931 van de hand van architect Leroy, welke

opgenomen zijn in de motiveringsnota. Met betrekking tot de “ensemblewaarde” wordt in de motiveringsnota “bij afwezigheid van bouwvergunningen voor structurele werken” aangenomen “dat het pand niet grondig verbouwd werd” en wordt vastgesteld dat “via de uitstalramen zichtbaar [is] dat de bel-étage minstens nog een gedeelte van haar oorspronkelijke interieurinrichting heeft”.

De verzoekers houden in het verzoekschrift voor dat er na de bouwvergunning van 11 september 1931 nog wel degelijk stedenbouwkundige vergunningen verleend werden, waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Zij brengen 3 vergunningen bij voor het plaatsen van lichtreclames en een stedenbouwkundige vergunning van 17 augustus 2004 voor het verlagen van twee ramen op het gelijkvloers in de voorgevel.

Er kan niet worden ingezien in welke zin de verwerende partij bij haar beoordeling rekening had moeten houden met de vergunningen voor het plaatsen van lichtreclames. Dit zijn geen “bouwvergunningen voor structurele werken” die van aard zijn de in het bestreden besluit aangenomen waarden van het pand aan te tasten.

Met de stedenbouwkundige vergunning van 17 augustus 2004 voor het verlagen van de ramen werd wel rekening gehouden bij het vaststellen van het bestreden besluit, zoals blijkt uit volgend citaat uit de motiveringsnota:

“Met uitzondering van een kleine verlaging van de vensters op de begane grond (niet gedateerd), bleef de gevel ongewijzigd. Aangezien het stadsarchief geen bouwaanvragen van latere datum bewaart, kan aangenomen worden dat ten minste de structuur van het pand ongewijzigd bleef.”

15. Aangaande het “Gesamtkunstwerk” verduidelijkt het bestreden besluit dat het gaat om “een als totaalproject ontworpen ensemble van huis, interieur en tuin”.

De vaststelling dat de herenwoning als totaalproject werd ontworpen wordt door de verzoekers niet betwist.

Wel stellen ze dat van dit totaalproject niet langer sprake zou zijn door werken en functiewijzigingen die in de loop der jaren werden doorgevoerd.

16. Uit het dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de aan het pand doorgevoerde wijzigingen bij de beoordeling werden betrokken.

Onder het selectie criterium “gaafheid” wordt in de motiveringsnota het volgende gesteld:

“Met uitzondering van de ietwat verlaagde vensters in de eerste bouwlaag, topgaaf bewaard gevelfront en vermoedelijk – bij afwezigheid van bouwvergunningen die structurele wijzigingen impliceren – ook ongewijzigde structuur en planindeling.”

De stukken van het dossier ondersteunen de vaststelling van de verwerende partij dat de oorspronkelijke voorgevel, met uitzondering van het verlagen van twee ramen op het gelijkvloers, bewaard is gebleven.

Onder “historisch overzicht” wordt gesteld “dat achter het oorspronkelijke volume, een perceelbrede, eenlaagse uitbreiding gerealiseerd werd en dat de tuin heden volledig verhard is”.

Aangaande het interieur stelt de motiveringsnota:

‘Door het uitstalraam is [...] zichtbaar dat zeker de bordestrap, het parket en een deel van de interieurafwerking op de verhoogde begane grond behouden bleven.’

17. Het blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat er naast de bewaarde voorgevel ook intern in de woning voldoende elementen aanwezig zijn die de bescherming als monument verantwoorden, meer bepaald de aanwezigheid van “bewaarde interieurdecoratie op de verhoogde begane grond” te weten “de bordestrap, het parket en een deel van de interieurafwerking”.

De verzoekers tonen niet aan dat de vernieuwingen van het interieur, de werken aan de voor- en achtergevel en de verharding in de tuin afbreuk doen aan de in door de verwerende partij uitdrukkelijk aangeduide karakteristieken ter verantwoording van de bescherming van de woning als een “uitwendig nagenoeg topgaaf en intern minstens ter hoogte van de bel-etage grotendeels bewaard” voorbeeld van een “Gesamtkunstwerk”. Gelet op de voornoemde karakteristieken en op de in het administratief dossier opgenomen foto’s tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij de grenzen van de redelijkheid zou hebben overschreden door het pand in aanmerking te nemen voor bescherming.

18. De verzoekers gaan er tevens ten onrechte van uit dat om beschermd te kunnen worden “als [...] getuige [...] voor de levenswijze van de gegoede burgerij tijdens het interbellum” dit pand nog steeds enkel dienst zou mogen doen als gezinwoning. Het feit dat er sinds jaren een handelszaak gevestigd is op het gelijkvloers en de verdiepingen ingericht werden als studentenkamers ontkrachten op zich geenszins deze overweging in het bestreden besluit.

19. In de uiteenzetting van het enig middel gaan de verzoekers er tot slot ten onrechte van uit dat, gezien de opname van hun pand binnen de bescherming van de Bondgenotenlaan te Leuven als stadsgezicht, het bestreden besluit had dienen te motiveren welke elementen een “bijkomende verregaande bescherming [als monument] zou[den] verantwoorden”.

Een bescherming als stadsgezicht en een bescherming als monument beogen beide andere doelstellingen. Een bescherming van een monument moet dan ook niet worden gemotiveerd in het licht van een eerdere bescherming als stadsgezicht. Bovendien blijken beide beschermingsbesluiten wel degelijk een eigen van elkaar onderscheiden motivering te bevatten.

20. Het besluit is dat de argumenten van de verzoekers niet van aard zijn aan te tonen dat de motivering niet afdoende zou zijn of gesteund zou

zijn op onjuiste gegevens, dan wel dat de verwerende partij de aangevoerde rechtsregels anderszins zou hebben geschonden.

21. Het enig middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 600 euro en op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien maart 2017, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust